

Anfættelse, Forfremmelse og Afgang i Fredstid af Underofficerer og Officerer.

§§ 76—106.

Man har ved de hertil hørende Bestemmelser i nærværende Lovforslag paa den ene Side holdt sig saa nær til de eksisterende Bestemmelser som muligt, og paa den anden Side søgt at bibeholde de Forslag til Forandringer, som indeholdes i de i de senere Aar forelagte Hærordningsforslag, og som alle ere støttede paa de Erfaringer, man siden Hærens Ikrafttræden 1867 har gjort med Hensyn til de enkelte Bestemmelser Hensigtsmæssighed eller Nødvendighed. Saaledes ere Slutningen af § 101, hele § 104, Slutningen af § 112 udeladte som overflødige og uden praktisk Betydning. Bestemmelserne om Orlovspenge til værnepligtige Befalingsmænd ere udeladte, da det har vist sig, at man ikke derved opnaaede det, man tilsigtede, at faa en rigelig Tilgang af disse; dette søges, som tidligere udviklet, opnaaet ved en forfattet Uddannelsesstid, og derfor have enkelte Bestemmelser i de her omhandlede Affnit maattet modificeres. § 108 og § 116 ere udeladte, da de deri indeholdte Bestemmelser findes i Hærens Tjenestereglement, hvor de rettere høre hjemme. Der er i nærværende Forslag tilføjet en Bestemmelse (§ 77, 4de Stykke) af Hensyn til det Mandskab, der kun faar den kortere Uddannelse paa 2 Maaned, og af hvilke muligvis enkelte kunde ønske at uddannes til Befalingsmænd.

Balgavancementet er bibeholdt i samme Udstrækning som i Hærløven af 1867. Naar senere fremsatte Forslag have indskrænket Balgavancementet for Premierlieutenanter til 1 af 5, skal det bemærkes, at selv om der er Sandsynlighed for, at i Gjennemsnit kun hvert 5te Avancement til Kapitain vil være et Balgavancement, saa er det dog heldigst, at Administrationen ikke er mere bunden, end Tilfældet er med de nugældende Bestemmelser. Ligesom der ganske vist kan komme længere Perioder, hvor der ingen Grund er til at benytte Balgavancementet, saaledes kan der ogsaa komme Perioder, hvor det vilde være heldigt at kunne benytte det med kortere Mellemrum end hver 5te Gang. Man er derfor bleven staaende ved det Gamle.

Med Hensyn til Anfættelse og Forfremmelse i Generalstaben har man udeladt den almindelige Bestemmelse, at der i Fredstid ingen Forfremmelse finder Sted i selve Staben. Denne Bestemmelse begrænses nemlig Administrationen paa en meget uheldig Maade, naar ledigblevne Pladser i Generalstaben skulle besættes. Det er saaledes naturligt, hvad der ogsaa er ndtalt i Hærløvens § 122, fortrinnsvis at besætte Stabsofficerspladserne i Generalstaben

med Mænd, der tidligere have gjort Tjeneste der som Kapitain; men det kan være meget uheldigt, ikke at kunne lade en Officer avancere til den ledigværende Plads, blot fordi han ikke har gjort 2 Aars Tjeneste som Stabsofficer i sit Vaaben, skjøndt han maasse er den mest kvalificerede. Paa samme Maade er det et uheldigt Vaand, som Hærløvens § 122, sidste Sætning, lægger paa Administrationen, idet den ikke tillader at besætte Poster som Chefer for Generalstabens taktiske og topografiske Afdelinger med Kapitain'er af Vaabnene, selv om disse have gjort fortrinlig Tjeneste i Generalstaben i længere Tid. Man har derfor ogsaa foreslaaet dette Forhold forandret. Ved den valgte Formulering af §§ 94 og 95 er man gaaet ud fra, at det vel i Almindelighed maa anses for rigtigst til Generalstabstjenesten at uddanne Premierlieutenanter, der have faaet den høieste Uddannelse, som Officerkolen kan give, og til Kapitainstjenesten i Generalstaben at anvende Kapitain'er, der ere uddannede der som Premierlieutenanter, men at der dog ogsaa undtagelsesvis kan være Anledning til i Generalstaben at anvende saadanne Officerer af Vaabnene, hvis Evner og Anlæg for Generalstabstjenesten først senere ere blevne udviklede og bemærkede. Man har anset det for rigtigst at opstille den Forordning, at Premierlieutenanter inden deres Indtrædelse i Generalstaben skulle have gjort 3 — tidligere 2 — Aars Tjeneste i deres Vaaben; man har ikke troet, at de i kortere Tid kunne blive saa fortrolige med Tjenesten, at de kunne bevare et varigt Indtryk deraf.

Avancementbestemmelserne for de ved Undervisningsanstalterne ansatte Officerer ere efter de foreliggende Erfaringer simplificerede noget og foreslaas givne en almindeligere Karakter, hvorved man bedre er istand til i de enkelte Tilfælde at varetage Hærens Interesser i det Hele taget.

Bestemmelserne i Hærløven om Forfremmelseslister ere udeladte, da Ordningen af Sligt bedst sker ad administrativt Veie.

Bestemmelserne om Aldersgrændser ere i Principet opretholdt, men modificerede saaledes som det tidligere i de indledende Bemærkninger er udviklet.

For at bringe mere Overensstemmelse mellem de Forordninger, der stilles til praktisk Tjeneste for Sekondlieutenanter af Vaabnene og af Forplejningskorpset (Reserveintendant), inden de kunne avancere til Premierlieutenanter (Intendant), har man foreslaaet den Tid, en Reserveintendant skal have tjent som saadan, inden han kan udnævnes til Intendant, formindsket fra 2 til 1 Aar.

I § 103 er indført en Bestemmelse om, at Premierlieutenanter af Artilleriet og Ingeniør-